

Josip Bobi Marotti

Autor Administrator

Josip Bobi Marotti

Snježana Rajačić, Vjesnik

Kad sam došao ovdje, počeo sam se ponajprije kao Zagrepčanac, a danas oni koji dođu žele nametnuti svoje običaje», kaže Marotti. Živilo se nakad prijateljskim zagrebačkim timungom prisjećao se glumac te dodaje da je danas, na žalost, tako nešto – nezamislivo.

Iako je iz rodnog Maribora u Zagreb došao sa osamnaest godina, glasoviti glumac Josip Bobi Marotti smatra se Zagrepčaninom. Onog trenutka kada je, kako kaže, ugledao zgradu HNK-a na prekrasnom trgu, njegov grad postao je Zagreb - srdačan i topao kao mali Beč. Nemalo se zaljubio u Maksimir, Gornji grad, kazalište i druge zagrebačke ljepote u kojima uživa već 67 godina.

Teatar u kukuruz

Na mjestu gdje je danas zgrada HNK-a nekada su rasli kukuruzi, svojedobno je Marottiju prišao veliki glumac Zvonimir Rogoz. Prisjećajući se negdašnjih dana ističe kako je Zagreb doživio i ljepšim no što to su mu u mladosti govorili njegovi prijatelji operni pjevač Karlo Kamušić i dr. Herbert Klemenčić.

Kada su ondašnje gradske vlasti htjele srušiti bolnicu koja je bila na mjestu današnje kapele Ranjeni Isus u Petrićevoj 1, predlagalo se da se na tom mjestu sagradi kazalište. Sluha nije bilo, a tadašnji je gradonačelnik proročanski govorio: »Kaj bute vi meni teatar u gradu radili, odite tam di je kukuruz!«

Marottiju je u prvim danima boravka u Zagrebu cilj bio da ga

prime u glumaèku školu, a ni sanjao nije da bi u HNK-u mogao biti angažiran, a kamoli da æe u »belom gradu«, kako kaže, završavati svoju kazališnu prièu. Velikom glumcu zagrebaèki purgeraj još je u živom sjeæanju, jer ljudi su se tada nemalo družili, posebice oni s Glazbene i Likovne akademije i tadašnje Glumaèke škole.

Nostalgija za
prošlošæu

»Kad sam došao ovdje, poèeo sam se ponašati kao Zagrepèanac, a danas oni koji doðu žele nametnuti svoje obièaje ne prihvaæajuæi zagrebaèke«, kaže Marotti. Dodaje da je u njegovo vrijeme grad imao 300.000 ljudi u kojem su se slikari, glazbenici i drugi umjetnici poznavali i stalno družili. Prisjeæa se proslava Silvestrova u ateljeu poznatog umjetnika Krste Hegedušiæa i u tom je, kaže, smislu nostalgijèar za prošlim vremenima. U Petriæevoj živi više od tri desetljeæa, u zgradi koju je gradio glasoviti arhitekt Bauer. Kada su se u nju doselili, starosjedioci su ih pozvali na druženje kako bi se upoznali, a i kasnije su nastavili prijateljska okupljanja. Domar im je bila udovica koja se brinula o kuæi, a ako je netko bio bolestan, nemalo se skrbila, kuhala, pospremala stan...

»Živilo se tada prijateljskim zagrebaèkim štimgom«, prisjeæa se Marotti prošlosti te dodaje da je danas, na žalost, tako nešto - nezamislivo. Na tom je mjestu svio svoje gnijezdo s drugom suprugom Anđelom s kojom dijeli dobro i loše nemalo sretan i uz svoju djecu Renu, Sašu, Vedranu i troje unuèadi. Kako i oni odrastaju, baka i djed im više nisu prve ljubavi, ali im postaju prijatelji, kaže Marotti.

Nadimak Bobi dobio je još kao dvogodišnjak koji je trebao biti posvojen. Kako mu je majka bila bolesna, braèni par iz Austrije želio ga je posvojiti kao Bobija, no majka se uspjela izvuæi iz bolesti pa je ostao uz nju i s vjeènim nadimkom - Bobi. Upravo je prije èetiri desetljeæa bio glavni akter u edukativnoj seriji »Bobi, problema nema« gdje je djeci davao savjete kako rješavati probleme s uèenjem i slièno.

Danas je televizija izgubila pravovaljanu edukativnu ulogu, to više jer su se nekad djeca odgajala u duhu ljepote i mira, a danas je cilj samo profit bez rada, kaže Marotti. Filmovi su prepuni ubijanja i krvi, i to je katastrofièno za mladež. Djeca sve manje èitaju što æe umanjiti bogatstvo rijeèi, a prijetnja je i nestanku jezika. Današnji glumci, pak, ne sanjaju dobre role u Èehovu (i)li Dostojevskom, kaže, nego su im glavni glumaèki put televizijske »limunade«. Bez obzira na dobru zaradu, mora se misliti i o glumaèkom razvoju, zakljuèuje Marotti.

Grad gubi identitet

Iako se grad treba razvijati, Marotti smatra da Zagreb gubi svoj identitet. Sve je postalo površno, nema više velikih pisaca poput Krležę, Marinkovića i drugih. »Moji dragi prijatelji dramaturzi upućuju se u prekrajanje Shakespearea, Molierea i ostalih veličina pokušavajući od njih nezamislivo stvarati najmodernije pisce«, ogorčen je na nova vremena. Danas gotovo svaki roman ima najviše stotinjak kartica, a nekada su to bile tek veće novele. Novine naveliko pišu o tome u koga se tko zaljubio, a o veličinama kakvi su bili pokojni akademik Ivan Supek, Tomislav Ladan i drugi osvane tek nekoliko redaka.

Stari i novi, »stakleni« Zagreb

Početak zagrebačke urbane tragedije je gradnja Ferimortove zgrade na Kazališnom trgu. Neboder na Jelačićevu placu također je vizualno nedopustivo zdanje, kao i naručavanje Cvjetnog trga. Naručavati tu staru gradsku jezgru je nedopustivo, smatra Marotti te ističe da neki novi, »stakleni« Zagreb treba graditi podalje od starog. Nije protiv preinaka, ali skladnih okolnom starom i tiho kao što je zgrada hotela »Dubrovnik«. Pribojava se da će i na Gornjem gradu izniknuti kakvo stakleno zdanje.

Plodna i 2009.

Iako je u mirovini, Marotti se još nije ostavio kazališnih dasaka. Do prije nekoliko godina igrao je u »Gavelli«, čiji je i osnivač uz pokojnog dr. Branka Gavellu. Danas osim u »Petri« s Histronima, ima ulogu i u »Zagrebačkom orkestru«. »Zlatko Vitez me je prihvatio i ovakvog u invalidskim kolicima i s hodalicom«, kaže glumac nadajući se da će mu 2009. biti plodna kao i dosad.